

MEZEI GÁBOR

a_fény_állaga

átjegesedett, csontos bükkfák kopogó ágai, ezüstös pengés a vízszintes hóesésben, a sötétedés érdektelen és azonnali

a fehér ösvény magától mozdul a vaksötét alatt, mész a féllábszárig érő hóban, a gerincen szelet formáz a bucka tehetetlen íve, puhán felépül, máris szétkopik minden nyomod és lépésed, a talpad elcsúszik alattad, járásod ritmusát oldja, inkább folyik veled a lejtő, mégsem itt szédülsz meg hirtelen, egy elsőre végtelennek tűnő pillanatra

ahogy a béna és tömör aszfaltra lépsz, megbillen alattad, ebben a túl éles kereszteződésben, egy zsúfolt, kötöttpályás, kivilágított jármű átvág előtted

gyökeret ver a hideg lábada a földbe, a felsővezetékek zajában, a túloldalon veled szembenéző három őz elrohan a rezgés múltával beálló éjszakában, szemük tovább világít a kékes, távoli tisztásig, ami a hó sekély önfényében, befagyott tó, lassan elnehezül

partjai összeérnek, a lehető legapróbb ponton, ahol a jégtömb, keletkezésének pillanatában, már megolvad

mire tovább indulsz, kavicsos ösvény a patakmeder, enyhe a sodrás, szembe fúj a menetszél a száraz sötétséggel

[üveglégtér_rákóczi út]

félsz, hogy valami megszólal. világos, túl erős égdarab, a belső udvar csendje. vetített, törékeny félhomály a gangon. a vasrácsen kívül a harsány, tömör fény, eddig érne a hangod a házban, a túltöltött légtér fojtó tömege és a némaság között. a levegő üvegekockájában kontúros torony, bő lombok szédülnek a szélmentes, álló mélység derékszögei felett, törzseik mind szorosan körülöntve. látod, megnyugszol.

a templom sehol, ki- és bezárva hiányzó
bizonyosságod, az érzékelés felületei előtt,
az udvar alsó síkján. bőrödön vízszintes és
függőleges, hideg sűrűség, a hely képtelen
kiterjedése. sokáig állsz itt. zsebedben
tenyérrnyi, jeges pép, szemeid lehunyod.
jussodat követeled.

[örökzátony_gellért rkp.]

figyelmetlen, nehéz meleg a folyó
homályos partján. a függőleges erdő
feletted, a veszélyérzet híg örvényei
az oldalszél szikkadt halmai között.
por és üledék, hallod, ahogy mossa
és vési, egyre mélyebbre, a várost.
híd roncsa a híd alatt, hajók repedt
alja, a holttér, az utolsó hullámban,
magának akar. séta a folyófenéken.
ebben a váratlan, tágas némaságban,
a morajlás legvégén, most először,
aggasztó idelent az elszigeteltség
száraz nyugalma, a lassuló levegő
roppant szemcséi. a zátony kezdődő
uralma a meder felett, a felhőket
tartó, sűrű tőkesúly.